

Interviews

Uit: *Vakvereisten voor Politiek en Beleid, KPPC 2003*

Als u via de *architectuur van interactief beleid maken* begint met *werken van buiten naar binnen en van onderop* dan zult u dus naar mensen moeten toegaan, en aan hen moeten vragen hoe zij tegen een bepaald probleemgebied aankijken. Het afnemen van een interview is daarvoor het meest geschikte instrument. Als u in te korte tijd, met te weinig menskracht te veel *sleutelfiguren* moet raadplegen, kunt u naast interviews ook groeps gesprekken organiseren. Daarbij geldt steeds één belangrijke regel: stel steeds (dus zowel in een interview als in een groeps gesprek) dezelfde *vragen in de consultatieronde*.

De interviews moet u in verslagen vastleggen. Bij voorkeur in spreekstijl, dus op de manier waarop de geraadpleegde zelf praat: persoonlijk, in de 'ik-figuur'.

Laat de interviews afnemen door de ambtenaren (eventueel ook door bestuurders en politici) van de organisatie die het proces van *interactief beleid maken* trekt. Nimmer door professionele interviewers. Het moet van meet af aan het 'bloed, zweet en tranen' van de eigen mensen zijn. Het is hun probleem, hun proces, hun *omgevingsanalyse*, het zijn hun *sleutelfiguren*. Het praten met mensen die daarover kunnen oordelen mag u dus niet overlaten aan 'vreemden'. Als ambtenaren zich niet op hun gemak voelen in het vooruitzicht om enkele mensen, soms tamelijk gewichtige, te interviewen, las dan een of meer *briefings* in om ze te vertellen hoe ze zo'n gesprek kunnen voeren, van mens tot mens (*persoonsgerichte benadering*), met belangstelling voor wat de sleutelfiguur wenst te antwoorden.